

naschrift

tekst Hanne Obbink

Hans Eijlsink 1947 - 2017

Als docent had hij een grote liefde voor de Engelse taal. Stond aan de wieg van het tweetalig onderwijs. Hij deed er alles aan om zijn leerlingen de taal goed te laten beheersen.

In Naschrift beschrijft Trouw het leven van onlangs overleden bekende of heel gewone mensen. Een tip voor Naschrift? Mail naar naschrift@trouw.nl Of per post naar Trouw/Naschrift, postbus 859, 1000 AW Amsterdam

The Lord had Engels als passie

Een andere drijfveer voor Hans Eijlsink was zijn wens om zijn leerlingen op te leiden tot wereldburgers.

leerlingen van het Anna van Rijn College in Nieuwegein gaven hem op een goede dag de bijnaam 'The Lord'. Hans Eijlsink was een lange verschijning die zich door de schoolgangen begaf, hij was rond de twee meter. Bovendien was hij een strenge, veeleisende docent. Tot slot was hij op school de persoonlijklijk van de Engelse taal. Het was een bijnaam die met respect werd gebruikt.

Op het Anna Lyceum, zoals de school kortweg wordt genoemd, stond hij aan de basis van de invoering van het tweetalig onderwijs. Het was een van de zes eerste scholen van Nederland waar lessen behalve in het Nederlands ook in het Engels werden gegeven. Maar ook nationaal gezien speelde Eijlsink op dit vlak door zijn niet afdruipende enthousiasme een voortrekkersrol.

De passie voor de Engelse taal had hij vermoedelijk niet van zijn ouders. Met z'n tweeën bestierden zij een bakkerijwinkel - hij in de bakkerij, zij in de winkel - in het Achterhoekse stadje Terborg. Hans was de oudste van de drie kinderen. Na hem kwamen nog een broer en een zus. Het ondernemersgezin was rooms-katholiek. Op zondag gingen ze naar de kerk, misschien zelfs twee keer.

Hans bleek een slimme jongen die na de lagere school naar het gymnasium mocht. Het werd het Streeklĳk Gymnasium in Arnhem, waar de broer van zijn vader geschiedenisles gaf. Elke dag mocht hij met de trein op en naar Arnhem en dat was bepaald niet ten zĳn gunsten. Hij wist al snel dat hij later voor de klas wilde staan. Het gymnasium afmaken was daarvoor niet nodig. Na de vijfde klas stapte hij over naar de Aanstashoepellĳke Kweekschool M. Landgerus in Hilversum.

Na het behalen van zijn diploma vond hij in Hooftvĳet zĳn eerste baan op een lagere school. Inmiddels had hij

Margreet Ketelaar, zĳn toekomstige vrouw, in Hilversum tijdens dansles ontmoet. In de avonduren werkte hij aan zĳn aktes voor het geven van Engels op een middelbare school. Eijlsink was een talentman en hij had ook voor bijvoorbeeld Duits kunnen kiezen want dat beheerste hij goed. Toch werd het Engels, want dat zag hij als de taal van de toekomst. Ook was hij geïnspireerd door een van zĳn docenten Engels.

In 1974 verhuisde het gezin, Margreet was in de Rotterdamse jaren gevallen van twee dochters, naar Hilversum waar Hans ging werken op de Fontein Mavo in Bussum. Zes jaar later, met een eerstegraads bevoegdheid op zak, ging hij aan de slag bij het Anna van Rijn College. Eijlsink zou op die school tot aan zĳn pensioen, hij was toen conrector, blijven werken en daar een onuitwisbare indruk achterlaten. Dat laatste komt vooral door zĳn niet te stuiten belangstelling in de mogelijkheid te geven de Engelse taal bovengemiddeld te leren beheersen.

De aangewezen methode daarvoor was volgens door hen ook de 'gewone vakken' zoals aardrijkskunde en geschiedenis in het Engels te geven. Door leerlingen als het ware onder te dompelen in het Engels, hen elke dag te laten oefenen in spreekvaardigheid, zouden zij pas echt het gevoel voor die taal krijgen.

Aan Eijlsinks streven naar een nog grotere beheersing van de Engelse taal door leerlingen lag zĳn overtuiging dat de Europese eenwording het bepaalde fenomeen van deze tijd was. Dat proces was onomkeerbaar in zĳn ogen, ondanks de groeiende eurosceptis bij een groot deel van de Nederlandse bevolking. In dat groeiende Europa zou Engels de voertaal worden, de lingua franca. Het vloeiend beheersen van die taal was in zĳn ogen de best mogelijke start van een loopbaan.

Een andere drijfveer voor Eijlsink was zĳn wens om zĳn leerlingen op te leiden tot wereldburgers. Hij gunde se een open bĳo op de wereld en ook daar

Het was zĳn niet te stuiten wens om zĳn leerlingen de Engelse taal bovengemiddeld te leren beheersen

was een goede beheersing van het Engels volgens hem instrumenteel. De wereld wordt beheerst door internet en social media waar die taal leidend is. Hij gunde zĳn leerlingen de middelen om aan dat proces volwaardig mee te doen.

Eijlsink wilde dat bovendien niet alleen voor vwo-leerlingen. Want hoewel het in dat schooltype als eerste werd ingevoerd, rustte Eijlsink niet voordat het onderwijs op de havo en vervolgens op het vmbo in het Engels werd gegeven.

Collega Albert Dogger bracht in de begintijd samen met Eijlsink bezoeken aan basisscholen om het concept uit te leggen. "Dan kregen we ook van ouders die bijvoorbeeld bij een installatiedag werkten positieve reacties. Op hun bedrijf werkten Duitsers, Polen en Slovakken met wie Engels gesproken werd. Het sterkte ons in de gedachte dat we op de goede weg waren", zegt geschiedenisdocent Dogger.

Dat bleek ook uit de aanmeldingen bij het Anna van Rijn College, die sinds de invoering van tweetalig onderwijs in 1994 een stijgende lijn te zien gaf. "Het was zonder meer een succesverhaal", zegt Dogger. Eijlsink heeft vanaf het begin ook voor andere scholen klaar gestaan om te helpen het tweetalig onderwijs in te voeren.

Hij was een meester in het vinden van subsidiepotjes voor zĳn projecten. Aan de basis daarvan lag zĳn bezoek aan een ambtenaar in Brussel die hem

hielp bij het invullen van een ingewikkelde aanvraag en hem zo de knepjes van het vak leerde.

Het kostte Eijlsink de nodige moeite om de rest van het docententeam voor het idee van tweetalig onderwijs warm te maken en hen er van te overtuigen dat hier kansen lagen. Zo was er de hindernis dat zĳ op een pittige cursus moesten - Cambridge Certificate of Proficiency - om hun Engels bij te spijkeren. Uiteindelijk bleek de invoering van het tweetalig-onderwijs op het Anna een schot in de roos te zĳn. De school zag het aantal leerlingen aanzienlijk stijgen.

Toen hij in 2011 met pensioen ging kon hij met voldoening op zĳn inspanningen terugkijken. Met Margreet trok hij met zĳn caravan, waarmee hij door collega's wel eens werd geplaagd, erop uit in Europa. Totdat hij afgelopen voorjaar last kreeg van allerlei vage pijnklachten. Hij weet dat aan de reuma waar hij sinds zĳn veertigste last had.

Toen de pijn erger werd, bezocht hij toch naar het ziekenhuis. Daarna verslechterde de toestand zodanig dat hij moest worden opgenomen. Precies vier weken na de diagnose dat het niet meer beter ging worden, overleed Hans.

Johannes Richardus Maria Eijlsink werd geboren in Terborg op 26 juni 1947. Hij overleed op 7 juni 2017 in Laren.